

KRISTIN HANNAHOVÁ

Čtyři víchry

Přeložila Jitka Jeníková

argo

KRISTIN HANNAHOVÁ

Čtyři víchry

Z anglického originálu *The Four Winds*, vydaného nakladatelstvím
St. Martin' Press v roce 2021, přeložila Jitka Jeníková.

Přebal navrhl a graficky upravil Jiří Troskov.

Jazyková redakce Olga Stehlíková.

Korektury Marie Černá.

Odpovědná redaktorka Markéta Nová.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz,

roku 2022 jako svou 4980. publikaci.

Sazba Vladimír Fára

Vytiskla tiskárna PBtisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3877-1

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

1. KAPITOLA

Elsa Wolcottová strávila celé roky v nucené samotě čtením smyšlených dobrodružství a sněním o životech druhých. V pokoji, obklopená romány, které se staly jejími jedinými přáteli, se občas, ale ne moc často, odvažovala snít o vlastních dobrodružstvích. Její příbuzní jí mnohokrát zopakovali, že jí život převrátila na ruby nemoc, kterou prodělala v dětství, a zanechala ji křehkou a odříznutou od okolního světa, a když měla Elsa dobrý den, věřila jim.

O špatných dnech, jako byl tento, věděla, že ve vlastní rodině platila vždycky za outsidera. Její nedostatečnost vycítili velice brzy. Viděli, že nezapadá.

Trvalé odmítnutí s sebou přinášelo bolest, pocit ztráty čehosi nepojmenovaného, neznámého. Elsa to přežila díky tomu, že byla tichá, nevyžadovala pozornost a smířila se s tím, že je milovaná, ale neoblíbená. Bolest byla pro ni tak běžná, že si ji uvědomovala jen výjimečně. Věděla, že nemá nic společného s nemocí, na kterou obvykle její izolaci sváděli.

Tedř, usazená ve svém nejoblíbenějším křesle v salóнку, zavřela knihu, jež jí ležela v klíně, a zamyslela se nad celou situací. *Věk nevinnosti* v ní cosi probudil, intenzivně jí připomněl, jak čas plyne.

Zítřka měla narozeniny.

Dvacáté páté.

Mnozí by řekli, že je v rozpuku mládí. Muži v tomhle věku pili vany ginu, bezstarostně se proháněli v autech, poslouchali ragtime a tančili s dívkami, které nosily čelenky a šaty zdobené trásněmi.

Pro ženu to bylo ale jiné.

Pro ženu začala s oslavou dvacetin uvadat naděje. V jejich dvaceti začala okolo ní ve městě a v kostele šuškaanda doprovázená dlouhými smutnými pohledy. V pětadvaceti byly kostky vrženy. Z neprovdané ženy se stala stará panna. „Na ocet,“ říkali o ní, vrtěli hlavami a pomlaskávali nad jejími promarněnými příležitostmi. Lidé často přemítali o tom, *jak* se z naprosto obyčejné ženy z dobré

rodiny stane stará panna. V Elsině případě ale měli všichni jasno. Vzhledem k tomu, jak o ní mluvili, si museli myslet, že je hluchá. *Chudinka. Je jak za groš kudla. Není ani za mák tak krásná jako její sestry.*

Krása. Elsa věděla, že to je jádro problému. Nebyla přitažlivá. Když měla obzvláště dobrý den a na sobě nejlepší šaty, mohl by o ní někdo, kdo ji neznal, prohlásit, že je pohledná, ale nic víc. Všeho na ní bylo „příliš“: byla příliš vysoká, příliš hubená, příliš bledá, příliš nejistá.

Elsa se zúčastnila obou svateb svých sester. Ani jedna ji nepožádala, aby s ní stála u oltáře, a Elsa to chápala. Se svými sto osmdesáti centimetry převyšovala ženichy, pokazila by fotografie a dojem znamenal pro Wolcottovy celý svět. Její rodiče si ho cenili nade všechno.

Na to, aby člověk mohl nahlédnout do Elsiny budoucnosti a vidět, co ji čeká, nemusel být génius. Zůstane tady, v rodičovském domě na Rock Road v péči Marii, služky, která od nepaměti spravovala jejich domácnost. Až Maria odejde jednoho dne na odpočinek, převezme Elsa starost o rodiče, a až zemřou, zůstane sama.

Co v životě dokáže? Jakou stopu po sobě zanechá? Kdo si ji bude pamatovat a pro co?

Zavřela oči a nechala před nimi rozvinout starý známý sen: Představovala si, že žije někde jinde. Ve vlastním domově. Slyšela dětský smích. Smích *jejích* dětí.

Život, ne jen přežívání. To byl její sen: svět, v němž neutvářela její život a volby revmatická horečka, která ji postihla ve čtrnácti letech, život, v němž odhalovala své dosud nepoznané síly, ve kterém ji ne soudili zdaleka jen podle vzhledu.

Vstupní dveře se s bouchnutím rozlétly a její rodina vdusala do domu. Pohybovali se jako vždycky: v brebentícím rozesmátém houfu, jemuž vévodil její statný otec s tváří zrudlou od pití, po jeho bocích jako labutí křídla její dvě mladší, krásné sestry Charlotte a Suzanna, a její elegantní matka se držela za nimi a povídala si se svými pohlednými zeti.

Otec se zarazil. „Elsó,“ oslovil ji. „Proč ještě nespíš?“

„Chtěla jsem s vámi mluvit.“

„V tuhle hodinu?“ zeptala se matka. „Jsi celá červená. Nemáš horečku?“

„Neměla jsem horečku už roky, maminko. Dobře to víte.“ Elsa vstala, propletla si prsty a zadívala se na svou rodinu.

Teď, pomyslela si. Musela to udělat. Nesměla znovu ztratit odvahu.

„Tatínku,“ řekla příliš tiše, než aby ji mohli slyšet, tak to zkusila ještě jednou, a tentokrát opravdu zvýšila hlas. „Tatínku.“

Podíval se na ni.

„Zítرا mi bude dvacet pět let,“ spustila Elsa.

Zdálo se, že matku její připomínka popudila. „To víme, Elso.“

„Ano, jistěže. Chtěla jsem jen říct, že jsem dospěla k rozhodnutí.“ To její rodinu umlčelo.

„Já... V Chicagu je univerzita, na které vyučují literaturu a přijímají tam ženy. Chci se tam zapsat do –“

„Elsinore,“ skočil jí otec do řeči. „Proč by ses měla vzdělávat? Byla jsi příliš nemocná, než abys dokončila školu. To je úplný nesmysl.“

Připadalo jí nesmírně těžké tam takhle stát a dívat se, jak se v očích všech odrážejí její neúspěchy. *Bojuj za sebe. Buď statečná.*

„Ale tatínku, jsem dospělá žena. Od čtrnácti let jsem nemarodila. Myslím, že lékař... stanovení diagnózy uspěchal. Jsem už v pořádku. Opravdu. Mohla bych se stát učitelkou. Nebo spisovatelkou...“

„Spisovatelkou?“ zopakoval otec. „Máš snad nějaký skrytý talent, o němž nemáme ponětí?“

Pod jeho pohledem jako by se smrškla.

„Je to možné,“ odpověděla nepřesvědčivě.

Otec se otočil k Elsině matce. „Paní Wolcottová, dejte jí něco na uklidnění.“

„Nejsem hysterická, tatínku.“

Elsa věděla, že tím rozhovor skončil. Tuhle bitvu nemohla vyhrát. Měla zůstat potichu, mimo dohled, a rozhodně se neměla vydávat do světa. „Jsem v pořádku. Půjdu nahoru.“

Odvrátila se od příbuzných, kteří jí teď, když okamžik pominul, už nevěnovali žádnou pozornost. Vytratila se z pokoje, jako kdyby se na místě rozplynula.

Přála si, aby *Věk nevinnosti* nikdy nečetla. Co dobrého ze všeho toho potlačovaného toužení vzešlo? Nikdy se nezamiluje a nikdy nebude mít vlastní děti.

Když stoupala po schodech, zdola k ní doléhala hudba. Poslouchali novou Victrolu.

Zarazila se.

Jdi dolů, přisuň si židli.

Zabouchla za sebou dveře pokoje a utnula tóny linoucí se z přízemí. Nebyla by dole vítána.

Zachytila svůj odraz v zrcadle nad skříňkou s umyvadlem. Její bledá tvář působila, jako by ji čísi bezcitné ruce natáhly a na konci zformovaly do špičaté brady. Měla dlouhé blond vlasy, tak podobné těm kukuřičným – jemné, řídké a rovné v době, kdy největší hit představovaly vlny. Matka jí zakázala si je ostříhat podle poslední módy s tím, že krátké by vypadaly ještě hůř. Všechno na Else působilo bezbarvě a vybledle – až na její modré oči.

Rozsvítila lampičku a z nočního stolku vyndala jeden ze svých nejvzácnějších románů.

Paměti rozkošnice.

Elsa si vlezla do postele a ponořila se do skandálního příběhu. Pociťovala přitom děsivou, hříšnou touhu dotýkat se sebe sama, které málem podlehla. Žízeň, již v ní text vzbuzoval, se téměř nedala vydržet; fyzická bolest z žádostivosti.

Zavřela knížku a připadala si teď jako ještě větší vyvrhel, než když začínala číst. Neklidná. Nespokojená.

Jestli něco brzy neudělá, něco zásadního, její budoucnost bude stejná jako její přítomnost. Stráví v tomhle domě zbytek života, definovaná dnem i nocí nemocí, kterou prodělala před deseti lety, a nepřitažlivostí, kterou nelze změnit. Nikdy nepozná vzrušení z mužského doteku nebo útěchu sdíleného lože. Nikdy nebude chovat své vlastní dítě. Nikdy nebude mít vlastní domov.

Tu noc sžírala Elsu touha. Další den ráno věděla, že musí něco udělat, aby se její život změnil.

Ale co?

Všechny ženy nebyly krásné, dokonce ani hezké ne. I jiní lidé prodělali v dětství horečky a pak vedli plnohodnotné životy. Škoda napáchaná na jejím srdci byla, dle jejího soudu, jen lékařská domněnka. Nikdy nevynechalo jediný úder nebo ji jiným způsobem neznepokojilo. Musela věřit, že má v sobě dost odvahy, i když ji nikdy neproověřila a neprokázala. Jak by to mohl někdo vědět najisto? Měla zakázáno běhat, hrát si i tančit. Ve čtrnácti letech musela odejít ze školy, takže nikdy neměla žádného nápadníka. Většinu

života strávila ve svém pokoji čtením vymyšlených dobrodružství, sprádáním příběhů a samostudiem.

Tam venku se musejí nacházet příležitosti, ale kde by je mohla najít?

Knihovna. Knihy obsahovaly odpovědi na všechny otázky.

Ustlala si, přešla ke stolku s umyvadlem, sčesala si světlé vlasy, které jí sahaly až do pasu, ke straně a zapletla si je. Potom si oblékla jednoduché tmavomodré krepové šaty, hedvábné punčochy a černé boty na podpatku. Vše doplnila ještě kulatým kloboučkem, krátkými rukavičkami a kabelkou.

Sešla po schodech. Pocítila vděk, že matka takhle brzy ráno ještě spí. Maminka neměla ráda, když se Elsa jakkoliv namáhala s výjimkou nedělních bohoslužeb v kostele, na kterých vždycky prosila shromáždění, aby se pomodlilo za Elsino zdraví. Elsa vypila šálek kávy a vyšla do sluncem zalitého květnového rána.

Žila na severu texaského Penhandlu v městečku Dalhart, jež se před ní rozprostíralo zalité jasným sluncem a právě se začínalo probouzet k životu. Dveře se otevíraly na dřevěné chodníky, cedule ZAVŘENO se otáčely. Za městem se pod nezměrným modrým nebem prostírala nekonečná rovina Velkých planin, moře úrodné půdy.

Dalhart byl okresním městem a zažíval velký hospodářský rozkvět. Od doby, kdy přes Dalhart vedla železnice spojující Kansas s Novým Mexikem, se město rozrostlo. Jeho panoramatu dominovala nová vodárna. Světová válka změnila okolní hektary půdy ve zlaté doly pšenice a kukuřice. Slogan *Pšenice vyhraje válku!* ještě stále naplňoval farmáře hrdostí. Odvedli svůj díl práce.

Traktory přišly právě včas, aby lidem usnadnily život, a dobré zemědělské roky – spousta deště a vysoké ceny – umožnily farmářům zorat víc půdy a zasadit víc pšenice. Sucho, které přišlo v roce 1908 a o němž pamětníci ještě dlouho mluvili, bylo zapomenuto. Už roky vytrvale přišlo a déšť přinesl všem obyvatelům města bohatství. Největší ale jejímu otci, který za zemědělské stroje, které prodával, bral hotovost i stvrzenky.

To ráno se před restaurací sešli farmáři, aby probrali ceny plovín, a ženy popoháněly děti do školy. Ještě před pár lety plnily ulice bryčky tažené koňmi, teď supěly vstříc zlaté, zářivé budoucnosti nové automobily, troubily a chrlily oblaka výfukových plynů. Dalhart bylo městečko – rychle se měnící v město – obědů v krabičkách

a čtverylky a nedělních bohoslužeb. Tvrdě pracujícím a stejně smýšlejícím lidem tu půda zajišťovala slušné životy.

Elsa vstoupila na promenádu, která vedla podél Main Street. Pod každým jejím krokem se prkna trochu prohnula, takže měla pocit, jako by se odrážela. Z říms obchodů visely tu a tam truhlíky a dodávaly místu tak potřebné záblesky barev. Místní Okrasný květinový spolek se o ně pečlivě staral. Minula záložnu a novou prodejnu Fordu. Nepřestávalo ji udivovat, že člověk může vejít do obchodu, vybrat si automobil a ten samý den s ním odjet domů.

Dveře hokynářství vedle ní se otevřely a jeho majitel, pan Hurst, z nich vyšel s koštětem v ruce. Z vyhrnutých rukávů košile mu čouhala masitá předloktí. Jeho brunátné tváři dominoval placatý kulatý nos připomínající požární hydrant. Patřil k nejbohatším mužům ve městě. Vlastnil hokynářství, restauraci, stánek se zmrzlinou a lékárnou. Déle než on žili ve městě už jen Wolcottovi. I oni patřili ke třetí generaci Texasanů a byli na to pyšní. Elsin milovaný dědeček Walter se až do své smrti označoval za texaského ranguera.

„Zdravíčko, slečno Wolcottová,“ zahlaholil obchodník a odhrnul si pár pramenů vlasů z růžolící tváře. „Vypadá to, že nás čeká krásný den. Jdete do knihovny?“

„Přesně tak,“ odpověděla. „Kam jinam?“

„Přišlo mi nové červené hedvábí. Povězte to sestrám. Byly by z něj pěkné šaty.“

Elsa se zastavila.

Červené hedvábí.

Nikdy na sobě červené hedvábí neměla. „Ukažte mi ho. Prosím.“

„Ale samozřejmě! Mohla byste je s tím překvapit.“

Hurst ji popohnal do obchodu. Elsu obklopily barvy: přepravky s hráškem a jahodami, hromádky levandulového mýdla, pytle s moukou a cukrem, sklenice nakládané zeleniny.

Hokynář ji vedl kolem čajových souprav, stříbrných příborů a poskládaných pestrobarevných ubrusů a zástěr ke štočkům látek. Chvilí se v nich přehraboval a pak vytáhl a rozložil rubínové hedvábí.

Elsa si stáhla rukavičky, odložila je stranou a natáhla se po hedvábí. Nikdy se nedotýkala ničeho tak jemného. A dneska měla narozeniny...

„K Charlottině pleti by –“

„Vezmu si ho,“ skočila mu do řeči. Neřekla to tak, že z toho příliš jasně vyznělo, že ho chce pro sebe? Ano. Musela. Hurst si ji podivně měřil.

Látku jí zabalil do hnědého papíru, balíček omotal provázkem a podal jí ho.

Elsa byla už na odchodu, když si všimla třpytivé stříbrné čelenky posázené kamínky. Vypadala přesně jako něco, co by ve *Věku nevinosti* nosila hraběnka Olenská.

Elsa kráčela z knihovny a rudé hedvábí zabalené v hnědém papíru si pevně tiskla na prsa.

Otevřela černou bránu se zdobným kováním a vstoupila do matčina světa: upravené, udržované zahrady vonící po jasmínu a růžích. Na konci cestičky lemované živým plotem se tyčil rozlehlý dům Wolcottových, který těsně po občanské válce zbudoval její dědeček pro svou milovanou ženu.

Else se po něm stále ještě den co den stýskalo. Pokud šlo o pití a hádky, byl to bouřlivák, ale to, co miloval, miloval celým srdcem. Po babiččině smrti truchlil celé roky. Byl kromě Elsy jediným Wolcottem, který miloval četbu a často se při rodinných rozepřích stavěl na její stranu. *S umíráním si nedělej starosti, Elso. Starej se o to, abys žila. Buď statečná.*

Od jeho smrti jí nikdo nic podobného neřekl a dědeček jí pořád chyběl. Nejradyji vzpomínala na jeho vyprávění z raných let v Texasu, Laredu, Dallasu, Austinu a na Velkých planinách, kdy ještě neplatil zákon.

Určitě by jí pověděl, aby si to rudé hedvábí koupila.

Maminka zvedla hlavu od růží a odsunula si z čela nový klobouk proti slunci. „Elso,“ řekla, „kdepak jsi byla?“

„V knihovně.“

„Měla jsi říct tatínkovi, aby tě odvezl. Procházky tě příliš vyčerpávají.“

„Jsem v pořádku, maminko.“

Upřímně: Občas se zdálo, že chtějí, aby byla nemocná.

Elsa stiskla balíček ještě pevněji.

„Jdi si lehnout. Bude horko. Popros Mariu, aby ti připravila limonádu.“ Matka se vrátila ke stříhání květin, které ukládala do košíku.

Elsa zamířila ke vstupním dveřím a vešla do stinného domu. Ve dnech, kdy to vypadalo, že bude horko, zůstávaly všechny závěsy zatažené. V této části země to znamenalo spoustu dní strávených v potměných místnostech. Zavřela za sebou dveře a uslyšela, jak si Maria v kuchyni něco prozpěvuje španělsky.

Elsa proklouzla domem, vyšla po schodech a zmizela ve svém pokoji. Tam rozbalila hnědý papír a fascinovaně hleděla na jasně rubínové hedvábí. Nemohla si pomoci a musela se ho dotknout. Jeho jemnost ji konejšila a připomněla jí stuhu, kterou svírala jako malé dítě a cucala si přitom palec.

Dokázala by to? Dokázala by provést tu šílenou věc, která jí bleskla hlavou? Začínalo to jejím vzhledem...

Bud' statečná.

Elsa sevřela v hrsti své k pasu sahající vlasy a ustříhla je až u brady. Připadala si trochu šíleně, ale nepřestávala, dokud se všude kolem ní nepovalovaly dlouhé, světle blondaté prameny.

Zaklepaní Elsu vyděsilo tak, že upustila nůžky. Zarachotily na prádelníku.

Dveře se otevřely. Do pokoje vešla matka, uviděla Elsinu zmasakrované vlasy a zarazila se. „Co jsi to provedla?“

„Chtěla jsem –“

„Nevyjdeš z domu, dokud ti nenarostou. Co by tomu řekli lidé?“

„Mladé ženy nosí mikádo, matko.“

„Ne slušné mladé ženy, Elsinore. Přinesu ti klobouk.“

„Chtěla jsem být jen hezká,“ posteskla si Elsa.

Soucít, který uviděla v matčiných očích, nedokázala Elsa snést.

2. KAPITOLA

Elsa zůstala celé dny schovaná v pokoji a tvrdila, že se necítí dobře. Ve skutečnosti se nedokázala se zubatě okudlanými vlasy a tím, co o ní prozrazovaly, podívat do očí otci. Zprvu se pokoušela si číst. V knihách vždycky nacházela útěchu: romány jí poskytovaly prostor, v němž mohla být, byť jen ve vlastní fantazii, troulalá, statečná a krásná.

Rudé hedvábí jí však nepřestávalo našeptávat, volalo na ni, dokud nakonec neodložila knihy a nezačala z novinového papíru vytvářet stříh. Když ho měla hotový, připadalo jí hloupé nepokračovat dál, tak nastříhala látku a začala šít, jen aby se zabavila.

Během šití se jí začal zmocňovat pozoruhodný pocit: *naděje*.

V sobotu večer měla v rukou konečně hotové šaty. Představovaly naprosté ztělesnění velkoměstské módy: živůtek s výstřihem do V, snížený pas a cípatá sukně – skrz naskrz odvážně moderní. Byly to šaty pro ženu, která protančila celou noc a nemusela se vůbec o nic starat. Takovým mladým ženám se říkalo *ptáčata*. Pyšnily se svou nezávislostí, pily kořalku a kouřily cigarety a tančily v šatech, které jim odhalovaly nohy.

Elsa si je musela alespoň vyzkoušet, i kdyby je neměla nikdy nosit jinde než mezi těmito čtyřmi stěnami.

Vykoupala se, oholila si nohy a na holé kůži si uhladila hedvábné punčochy. Stočila si vlhké vlasy, přicvakla je pinetkami do kudrnek a modlila se, aby se jí udělaly alespoň *nějaké* vlny. Zatímco jí schly vlasy, proklouzla do matčina pokoje a půjčila si z jejího toaletního stolku líčidla. Zezdola se k ní nesla hudba z gramofonu.

Nakonec si učesala mírně zvlněné vlasy a připevnila si na čelo úchvatnou stříbrnou čelenku. Vklouzla do šatů, které ji obemkly přesně tak, jak měly, lehounké jako obláček. Cípatá sukně zdůrazňovala její dlouhé nohy.

Naklonila se k zrcadlu, obtáhla si modré oči černou linkou a na výrazné lícní kosti si nanasla světle růžové zdravíčko. Rudá rtěnka

propůjčila jejím rtům plnost, přesně jako to slibovaly dámské časopisy.

Zadívala se na svůj odraz a pomyslela si: *Dobry Boze. Jsem skoro hezká.*

„Dokážeš to,“ ujistila se nahlas. *Bud' statečná.*

Když vyšla z pokoje a zamířila dolů po schodech, cítila se překvapivě sebejistě. Celý život poslouchala, že je nepřitažlivá. Ne však teď...

Jako první si jí všimla matka. Pleskla otce dostatečně silně na to, aby ho přiměla vzhlednout od brožovaného *Farm Journal*.

Tvář mu zkrabatily zamračené vrásky. „Co to máš na sobě?“

„To – to jsem si ušila,“ vysvětlila Elsa a nervózně stiskla dlaně.

Otec prudce zavřel *Farm Journal*. „Tvoje vlasy. Dobry Boze. A ty poběhlické šaty. Vrať se do pokoje a přestaň si dělat ostudu.“

Elsa se obrátila o pomoc k matce. „Tohle je poslední móda –“

„Ne pro bohabojnou ženu, Elsinore. Jsou ti vidět *kolena*. Tady nejsme v New York City.“

„Jdi,“ prohlásil otec. „*Hned.*“

Elsa napřed poslechla. Pak si ale uvědomila, co by to znamenalo, a zarazila se. Dědeček Walt by jí řekl, aby se nevzdávala.

Zvedla bradu. „Dneska večer si půjdu do lokálu poslechnout hudbu.“

„To tedy nepůjdeš.“ Otec se zvedl. „Zakazují to.“

Elsa se rozběhla ke dveřím, bála se, že kdyby zpomalila, zastavila by se. Vyrazila ven a utíkala, nevšímala si hlasů, které za ní volaly. Zastavila se teprve, když ji k tomu přinutil její trhaný dech.

Lokál se ve městě nacházel mezi starou dostavníkovou stanicí, která skončila v éře automobilů zatlučená prkny, a pekařstvím. Od chvíle, kdy byl schválený osmnáctý dodatek a začala prohibice, sledovala, jak za dveřmi lokálu mizí jak ženy, tak muži. A navzdory tomu, co si její matka myslela, spousta mladých žen byla oblečena přesně jako Elsa.

Sešla po dřevěných schodech k zavřeným dveřím a zaklepalá. Na dveřích se otevřelo úzké okénko, kterého si předtím vůbec nevšímala, a za ním se objevily oči. Ven se vyhrnula klavírní jazzová melodie a dým z doutníků. „Heslo,“ řekl známý hlas.

„Heslo?“

„Slečna Wolcottová. Ztratila jste se?“